

[Fischer]

10 pct. tilbage i form af indkøb af dansk udstyr, men eksempelvis Storbritannien opnåede at få ordrer, der svarer til det dobbelte af, hvad landet bidrog med.

På denne baggrund ønskes ministerens tilkendegivelse af, hvorledes dansk erhvervsliv kan blive bedre placeret i denne sammenhæng.

Svar (13/2 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet har længe været opmærksom på de leverancemuligheder, der ligger i eksport til de multilaterale bistandsorganisationer. Handelsafdelingen afsatte således allerede i 1975 en medarbejder til at beskæftige sig med udelukkende dette område, og i 1979 blev Projektkontoret, H.IV., oprettet. Samtidig blev udetjenesten forøget med udsendte medarbejdere de steder, hvor udviklingsbankerne har hovedkontor; således oprettedes repræsentationer i Manila og Abidjan med henblik på at følge arbejdet i henholdsvis Den asiatiske og Den afrikanske Udviklingsbank, ligesom ambassaden i Washington DC og EF-repræsentationen blev styrket med hver en projektattaché.

I de forløbne år har der været arrangeret en række besøg og møder med de multilaterale bistandsorganisationer. Hovederhvervsorganisationerne har i samarbejde med udenrigsministeriet eksempelvis alene i 1984 arrangeret følgende: rådgiverseminar i Asian Development Bank, besøg i UNIDO, Wien, besøg i African Development Bank, seminar og konsultationer i København med samtlige FN-systemets indkøbschefer og besøg i Verdensbanken med et energisymposium. Samtidig har såvel Den asiatiske, Den interamerikanske og Den afrikanske Udviklingsbank aflagt besøg i København, hvor der også var lejlighed til firmakonsultationer.

I 1985 har der i januar været arrangeret procurement seminar med deltagelse af tre embedsmænd fra Asian Development Bank,

og der er planlagt et møde i marts om leverancemuligheder under den nye Loméaftale med deltagelse af tre embedsmænd fra Kommissionen og projektattachéen fra EF-repræsentationen. Verdensbanken har ytret interesse for en præsentation af dansk kunnen inden for transportsektoren, ligesom man gerne vil ajourføres om udviklingen inden for dansk agroindustri, og der forhandles med UNDP om et besøg af danske rådgivere. Udenrigsministeriet vil fortsætte disse aktiviteter og i øvrigt – som hidtil – hjælpe alle firmaer, der ønsker det, med at følge de konkrete sager op.

Det er således ikke på grund af manglende muligheder for kontakt med de internationale bistandsorganisationer, at vore leverancetal ikke kan stå sig mod f.eks. Storbritanniens. Årsagen ligger snarere i den kontakt, de tidligere kolonilande gennem generationer har haft med ét bestemt industrialiseret land, hvorfor det stadig til en vis grad er naturligt for u-landene at henvende sig dér, hvor de kender sprog, sædvaner, uddannelser osv.

Hertil kommer, at langt størstedelen af indkøbene foregår i international licitation. Der kræves ofte en ikke ubetydelig investering af tid og penge for at indgive sådanne tilbud, og det er derfor bemærkelsesværdigt, at medens det er sædvanligt, at et firma vinder 1 ud af 7 kontrakter, det byder på, så er gennemsnittet hos danske firmaer 1 ud af hver 3–4 tilbud.

Det er altså ikke, fordi danske firmaer ikke *kan*, men markedet *er* vanskeligt og dyrt at få indpas i, og mange firmaer ønsker at lægge deres kræfter andetsteds. Det er også nødvendigt med et solidt opfølgingsarbejde af en én gang etableret kontakt, og det er udenrigsministeriets erfaring, at mange firmaer efter den første præsentation finder det vanskeligt at overkomme den nødvendige opfølgning.

Til underretning vedlægges procurement-statistikker for de vigtigste multilaterale bistandsorganisationer.